

bruar 1974 om bemyndigelse efter råstofloven til amtsrådene, kræver råstofindvinding i jorden amtsrådets tilladelse. Råstofindvinding fra strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende landvegetation, kræver tilladelse efter råstoflovens § 4 og efter kystfredningslovens § 1. Kystinspektoratet er ved miljøministeriets bekendtgørelse nr. 629 af 3. december 1973 om bemyndigelse til kystinspektoratet bemyndiget til at træffe afgørelse i sager om råstofindvinding fra strandbredder.

Det foreslås nu i forbindelse med ophævelsen af kystfredningsloven, at enhver tilladelse til råstofindvinding i jorden meddeles af amtsrådene.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger ønskes den hidtidige stærke beskyttelse af vore kyster opretholdt. Det foreslås derfor i stk. 2, at amtsrådene ikke mod kystinspektoratets indstilling kan meddele tilladelse til indvinding på strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende landvegetation.

Kystinspektoratet har ved flere lejligheder gjort opmærksom på, at det område, som kystfredningsloven dækkede, flere steder i landet var for snævert til en tilstrækkelig beskyttelse af kysten, idet der i tilfælde af kysttilbagerykning som følge af havets erosion kan opstå ekstraordinært store skader på kysten, såfremt det kystnære område har været genstand for råstofindvinding. Kystinspektoratet har foreslået, at ansøgninger om råstofudnyttelse på arealer inden for en afstand af mindre end 500 m fra bevoksningens grænse inden afgørelsen forelægges kystinspektoratet. Forslaget agtes medtaget i et cirkulære om lovens administration.

Efter 1972-lovens § 5, stk. 1, nr. 4, kræver råstofindvinding i begrænset omfang til eget brug ikke amtsrådets tilladelse efter § 4. Efter forslaget's stk. 1, er det kun den erhvervs-mæssige indvinding, der kræver amtsrådets tilladelse. Indvinding til eget brug kan således fortsat ske uden tilladelse. Ændringen af teksten er alene af redaktionel karakter.

Efter § 5, stk. 2, i 1972-loven er den ikke-erhvervs-mæssige indvinding dog betinget af, at der indgives anmeldelse herom til amtsrådet. Denne ordning er efter ønske fra amtsrådsforeningen foreslået opretholdt i stk. 3.

Anmeldelsespligt foreslås endvidere i stk. 3 opretholdt; for så vidt angår den ikke-erhvervs-mæssige indvinding på strandbredder, ligesom adgangen for kystinspektoratet til at stille vilkår og nedlægge forbud imod en sådan indvinding opretholdes, jfr. § 3, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 629 af 3. december 1973. Kystinspektoratet nærer stor betænkelighed også ved den ikke-erhvervs-mæssige indvinding fra

strandbredderne, som ofte, fordi indvindingen foretages af mange, sker i så store mængder, at en rationering er påkrævet. Anmeldelsen foreslås indgivet til amtsrådet, der herefter underretter kystinspektoratet.

Ifølge kystfredningslovens § 1, stk. 2, kan der kun med kystinspektoratets tilladelse graves, bores, suges, pumpes eller foretages nogen terrænændring på de i § 7, stk. 2, nævnte strandbredder. Da ministeriet for offentlige arbejder nærer betænkelighed ved, at denne mulighed for regulering ophæves, foreslås bestemmelsen i § 7, stk. 4.

Inden for hovedstadsområdet foreslås kompetencen til at meddele tilladelse efter § 7 overført fra amtsrådene til hovedstadsrådet, jfr. forslaget's § 14. Hovedstadsrådet er den overordnede planlægningsmyndighed i hovedstadsområdet og varetager herudover den administration af bl. a. by- og landzonenloven og miljøbeskyttelsesloven, som i det øvrige land varetages af amtsrådene. Det er derfor en naturlig konsekvens af udviklingen siden 1972-lovens tilblivelse, at kompetencen efter § 7 inden for hovedstadsområdet tillægges hovedstadsrådet.

Amtsrådenes, henholdsvis hovedstadsrådets kompetence vil blive nærmere fastlagt i en bekendtgørelse efter stk. 5. Det agtes heri bestemt, at ansøgninger efter § 9, stk. 1, 2. pkt., skal afgøres af miljøministeriet. Endvidere agtes det bestemt, at miljøministeriet skal træffe afgørelse i sager, hvor et amtsråd, hovedstadsrådet eller kystinspektoratet står som ansøger.

Endelig skal opmærksomheden henledes på § 13, der muliggør, at sager kan afgøres centralt, uafhængigt af om en klageberettiget påklager amtsrådets afgørelse.

Stk. 6, er ny og må ses i sammenhæng med § 5. I medfør af bestemmelsen kan ministeren med henblik på opfyldelsen af bestemmelser efter § 6 f. eks. foreskrive, at tilladelser efter § 7 ikke må meddeles inden for et bestemt område eller til en bestemt råstofart. Ministeren kan endvidere give forskrifter for, hvilke hensyn der skal varetages ved afgørelsen af konkrete sager. Eventuelle regler, der måtte blive fastsat i medfør af bestemmelsen, vil forinden blive drøftet med de kommunale organisationer samt de berørte erhverv.

Det bemærkes, at regler fastsat i medfør af § 7, stk. 6, også vil være bindende ved miljøankenævnets behandling af sager i medfør af råstofloven.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer til 1972-lovens § 6 sammenholdt med § 4, stk. 2.